

Веселовська Т.

*здобувач вищої освіти обліково-фінансового факультету
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна*

Підходи до формування соціальної інфраструктури у зарубіжних країнах

На сучасному етапі суспільно-економічного розвитку одним із пріоритетних завдань кожної держави є фінансування розвитку соціальної інфраструктури. Характерною особливістю політики у сфері видатків місцевих бюджетів розвинутих зарубіжних країн є стабільність, прогнозованість та виваженість. Узагальнення закордонного досвіду формування соціальної інфраструктури дозволить визначити оптимальні напрями її фінансування.

У більшості зарубіжних країн на рівні муніципалітетів склалася триланкова система управління соціально-економічним розвитком. Поряд із центральними органами, управлінською діяльністю займаються великі регіональні та локальні територіальні структури. Так, регіональну політику Польщі, Франції, Канади, США здійснюють спеціалізовані державні директивні або дорадчі органи [1].

У Німеччині фінансування системи соціального захисту здійснюється за рахунок внесків застрахованих осіб та роботодавців, за рахунок державного бюджету, а також за рахунок комбінації обох різновидів фінансування. Гарантом виконання соціальних зобов'язань виступає держава, перерозподіляючи частину коштів на покриття видатків у вигляді державних дотацій [2].

Структура фінансування системи соціального захисту Великобританії визначається поділом цієї системи на дві частини: національну охорону здоров'я та національне соціальне страхування. Перша фінансується на 90% із державного бюджету, а друга – за рахунок страхових внесків найманих працівників і підприємців. Окрім охорони здоров'я аналогічне фінансування характерне для забезпечення від нещасних випадків на виробництві, а також сімейних виплат.

Швеція та США для вирішення проблеми фінансування соціальних потреб використовують принцип соціальної солідарності, який полягає в тому, що всі громадяни в рівності і незалежно від соціального статусу беруть участь у фінансуванні системи соціального захисту, здійснюючи пропорційний своїм прибуткам внесок [3].

На сьогодні виділяють чотири основні види фінансування охорони здоров'я: державне, муніципальне, через обов'язкове і добровільне медичне страхування та змішана форма. При цьому зазначені види у відокремленому вигляді практично не використовуються ні в одній державі, але в деяких країнах вони займають домінуюче положення. Так, наприклад, в Англії, Швеції, Шотландії, Італії та Данії домінує державна система фінансування, а в Алжирі – муніципальна. В таких країнах, як Німеччина, Франція, Австрія, Бельгія,

Нідерланди та Ізраїль домінує система медичного страхування, в той час, як у США переважно застосовується змішана форма фінансування медичної допомоги.

Усі форми фінансування мають свої переваги та недоліки, однак суспільство виявляє більший інтерес до змішаної системи. Вона забезпечує, з одного боку, потрібний рівень медичного обслуговування населення, а з іншого – створює певну зацікавленість у населення щодо посилення турботи до здоров'я, а також забезпечує відповідальність медичних працівників за якість роботи. Перехід від однієї системи до іншої – дуже складний і тривалий процес [4].

Різні джерела фінансових ресурсів територіальних громад повинні забезпечити високий рівень соціально-економічного розвитку регіонів України та досягти збалансованості місцевих бюджетів, адже місцеві органи влади отримують дієві важелі впливу на розвиток територій в інтересах громад [5].

Таким чином, розвиток соціальної інфраструктури в різних країнах світу доводить, що не існує універсальної стратегії її розвитку та управління. Кожна країна має свій підхід та механізми розвитку соціальної інфраструктури, вибір яких залежить від пріоритетів держави, її економічного стану й фінансових можливостей. Однак, у зв'язку із зростаючим розривом між бюджетними можливостями та вимогами суспільства, найперспективнішим є використання державно-приватного партнерства та його нормативне забезпечення як на державному, так і регіональному рівнях.

Список використаних джерел:

1. Карлін М. І. Фінансова система України : навч. посіб. / М. І. Карлін. – К : Знання, 2007. – 324 с.
2. Роменська К. М. Зарубіжний досвід удосконалення використання фінансових ресурсів органами місцевого самоврядування / К. М. Роменська // Вісник Дніпропетровської державної фінансової академії. Серія: Економічні науки. – 2011. – № 2. – С. 82-89.
3. Глазко Н. Д. Зарубіжний досвід забезпечення соціальної сфери / Н. Д. Глазко // Ефективна економіка : наукове фахове видання [Електронний ресурс]. – 2014. – №5. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua>
4. Зеленевиц В. О. Зарубіжний досвід фінансування охорони здоров'я / В. О. Зеленевиц, А. І. Кузьмин. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://intkonf.org/zelenevich-vo-ktn-kuzmin-ai-zarubizhniy-dosvid-finansuvannya-ohoroni-zdorovya/>.
5. Бурковська А. В. Вплив фінансової децентралізації на суспільно-економічний розвиток регіонів України / А. В. Бурковська, Т. І. Лункіна, А. С. Корабахіна // Актуальні проблеми економіки. – 2016. – 11(185). – С. 230-237.

Науковий керівник: **Мельник О. І.**, канд. екон. наук,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв, Україна